

КРАСИМИР БАЧКОВ
ВКУСЪТ НА НЕЩАТА

chitanka.info

— Какво ще кажеш за Марти? — запита ме Вальо, като седнахме на чаша бира, малко след тениса и доста преди обяда. Погледнах го. Очите му светеха с онзи идиотизъм, характерен за първата фаза на влюбване у всеки мъж. Дожаля ми за него.

— Не ти трябва бяла на главата!

— Така си и мислех. Че ще отговориш!

— Тогава защо ме питаш?

— Ей-тъй, да видя дали си все същият егоист!

— Все същият съм!

Замълчахме. Допих си набързо бирата и понечих да стана.

— Чакай! — помоли приятелят ми — Пий още една! Аз черпя!

— Виж ми шкембето! — нарочно си отпуснах корема и той леко увисна над гащетата, Вальо се усмихна накриво:

— Сядай, мръсно прасе! Каж ми нещо за нея! Отпуснах се. Щеше да му пуши главата на глупака. Каквото и да му кажех, нямаше да има значение. Важно бе да говорим за нея. Така или иначе, щеше да изгори, можех да му спестя поне някоя и друга илюзия.

— Мартина не е за теб, братле!

— Но за теб беше, нали?! — обидено сви устни той.

— И за мен не беше, ако наистина те интересува!

— Хайде бе! Ама си я чукал и сега те гледа като Господ!

— Отстрани сигурно така изглежда! Всъщност беше една банална история, преди сто години.

— Да, разбира се! Обичайната банална история за „Господин Голямата Работа“.

Въздъгнах уморено. Приятелят ми започваше да ме ядосва.

— Още една дума и си тръгвам!

— Съжалявам! — изглеждаше достатъчно искрен, за да не го оставя сам.

— Я заръчай по едно скорчезе щом си такъв досадник! — Той стана и сам донесе двете уискита. В моята чаша, както трябва, имаше една бучка лед, докато в неговата бяха цели три. Разклатих малко леда и отпих.

— Да продължавам ли?

— Да, но и ти ме разбери! Ти дойде тук преди три дни, а аз съм от началото на сезона. Значи, досега са ми харесали всичко две жени, а излезе, че ти си спал и с двете! Каж ми, на какво прилича това?

— На случайност! Ти май завиждаш, а братле?

— Не ти завиждам, дръвнико! Просто ме е яд, че аз постигам всичко с много труд и накрая все съм излъган, а при теб нещата са лесни като на кино!

— Лесни са! — стана ми смешно. — Ако искаш, да се трампим! Вземи моите три развода и четири деца, с всичките им главоболия, а ми дай жена си с малкия! Става ли?

— Нямах предвид това! Исках да кажа, че при теб всичко изглежда някак по-лесно! Не ми забелязвай, моля те! От години не съм се чувствал така! Сякаш Марти е единствената жена в света! Направо съм изкукал!

— Прав си!

— За какво?

— Изкукал си!

Вальо се засмя. Облегна се назад в стола и небрежно отпи от уискито. Едва ли му усещаше вкуса. За него от бирата по-добро пиене нямаше. И от жена му по-хубава нямаше, но явно сега нещата се бяха променили. След няколко сезона на плажа, най-после д-р Костов се бе влюбил. Сега всичко се въртеше около него и трябваше да му се угажда като на болен. Боже, как повтаряха хората глупостите си!

— Е, разкажи ми най-после за нея! Повече няма да те прекъсвам!

— Добре, но... — погледнах към празната си чаша. Той скочи и след малко се върна с чаша двойно уиски. Ледчето обаче си бе самичко.

— Браво! — похвалих го аз. — Заслужаваш медал! Ако стоя в компанията ти още три дни, съвсем ще се пропия!

Той подпря лакти на масата и се приготви да слуша. Не исках да го разочаровам, затова започнах:

— Преди да срещна Мартина не бях изневерявал на първата си жена, а бяхме женени повече от година! Живко беше роден, аз се чувствах щастлив съпруг и баща и изобщо всичко цъфтеше и връзваше, както казваш ти — като на кино. Една вечер се връщах от работа с тролея и мина контрола. Пред мен някаква гимназистка се бе заблеяла и я хванаха без билет. Всъщност, имаше билет, но бе забравила да го перфорира. Онази вещица — контрольорката, се развика, стана скандал и накрая, за да млъкне, аз платих глобата. Когато слязох на моята спирка, слезе и момичето. Трябвало да ми

благодари и тя го стори на момента. Там, пред хората ми лепна такава целувка, че ми изтръпнаха краката. Обаче в тоя момент на спирката се случи тъстът ми и без да пита, ми друсна един по мутрата. Ако питаш мен — чиста случайност, но стана весело и аз реших да изпратя Мартина. Само че, вместо в дома си, тя ме заведе в квартирата на някаква нейна позната. По-нататък разбираш!

През нея година тя завърши гимназия, а аз се разведох. После Мартина забременя и докато се чудех, трябва ли да се женя и за нея, тя махна детето и забягна с тъпанаря на местната рокгрупа. От тогава сме се виждали няколко пъти, все случайно като сега, и тя винаги ми налита като в началото. Внушила си е, че съм първата и любов и колкото повече го повтаря, толкова повече си вярва. Иначе не е омъжена още, но успя да разбие семейството и на някакъв даскал. Значи, дотук сме двама, а, ти се каниш да ставаш третия глупак! Колко му е — не си казал — не ти е пламнала чергата!

Вальо стоеше в същата поза и ме гледаше замислено. Когато реших, че разговорът ни е приключил и се надигнах, той каза сякаш на себе си:

— Знаещ, че обичам Светла и малкия! Не желая да им причинявам болка, затова нямам сериозни намерения към Марти. Ако има как да я опозная по-отблизо, а после — всеки по пътя си, всичко ще е О'Кей!

— Значи, чукаш и бягаш?

— Не бъди циничен! Тази жена наистина ме вълнува!

Добре! Вълнувай се тогава до утре вечер, защото тогава ще можеш да я забършеш по-лесно. Ще празнуваме рождения ѝ ден в бялото барче. Ако си навит, ела към седем вечерта!

Без да дочакам отговор, си тръгнах. Бях сигурен, че ще дойде, а аз вече имах нещо наум!

На другата вечер барчето бе задръстено от приятели на Мартина. Може би затова, като дойде, Вальо не забеляза жена си веднага. Тя седеше по-навътре, а и за него други жени наоколо май нямаше. Беше купил огромен букет рози и с доста глупав вид ги поднесе на рожденичката. Смутолеви и нещо на ухото, на което тя отвърна със смях, и го покани да седне. Той се намести до нея и с готовност се хвана за чашата. Шампанското разбира се не закъсня и всички се изредихме да я поздравяваме.

— Пия за най-красивата жена тази вечер! — изцепи се приятелят ми. — Мечтата на всеки мъж! — И докато възторжено оглеждаше какво впечатление е направил тостът му, съзря жена си. Светла също държеше чаша с шампанско, също се усмихваше, но кой знае защо Вальо направо се вдърви. Такъв удар не очакваше завалията и май му дойде много. Забрави дори да си седне на стола, а продължаваше да стърчи като кол, без да пие и сигурно без да диша. Марти спаси положението. Погледна бармана и той пусна музика.

— Обещала съм първия танц! — игриво заяви тя и дръпна Вальо да танцуват между масите. Всички изръкопляскаха, а най-силно ръкопляскаше Светла.

Ако не сте виждали да се въртят хубаво момиче с крачещ чайник, трябваше да сте там, за да ги съзрете. Струваше ми се, че на моменти капакът му подрънква и аха да изпусне пара от зачервената си физиономия. Слава Богу, танцът свърши и той се добра до мястото си. Изглежда друго не му оставаше, защото започна да надига чаша след чаша. Искаше да се спаси лесно копелето. Преди да се е напил съвсем, аз поканих Светла да танцуваме. Тя поначало си е хубава, но сега се бе пременила специално за случая. Обви ръце край врата ми и се притисна сладно до мен. Завъртяхме се леко, като че ли в барчето бяхме само двамата, а танцът бе вид секс, достъпен само за привилегировани. Другите пак взеха да пляскат, а на Вальо очите му щяха да изскочат от възмущение. Все пак изтрая, докато седнем и се изправи пред нас.

— Подъл тип! — сравнително разбираемо излезе, сякаш от дъното на душата му. — Махай се от жена ми!

— Ама, че дребен собственик! — погледна ме начумерено Светла. — Не му стига най-красивата жена, ами налита и на останалите!

— Не му се сърди, той си е такъв! — оправдах го аз.

— Да му направим ли място?

— Само ако престане да пие!

След като седна между нас, от алкохола или от емоциите, приятелят ми се наведе, взе лицето си в шепи и диво се разсмя. После веселбата приключи и аз трябваше да изпращам Мартина.

След три дни, малко след тениса и доста преди обяда, пиехме бира с Вальо.

— Довечера пътувам! — съобщих небрежно аз.

— Защо? — учуди се приятелят ми.

— Свърши ми отпуската!

Замълчахме. Някакъв малолетен гларус кацна на кофата за смет наблизко и се опита да измъкне парче недоядена пица. Почти бе успял, когато долетя друг, по-голям и с ужасно крякане го прогони. Откъм плажа вълните равномерно се разбиваха, обичайната човешка глъчка ми се струваше адски примамлива, може би защото трябваше да си ходя. Винаги е така — като си там, не му усещаш вкуса, но като тръгваш, всичко ти става много скъпо.

И с хората е така.

Даже със собствената жена!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.